Почтову належитість оплачено гуртом. Надзвичайне число.
Ч. 24 (42). Коломия, понеділок 8. падолиста 1926. Рік II.

ГОЛОС ДЯКІВ

Незалежний, аполітичний, безпартійний становий часопис.

Виходить 1 і 15. дня кождого місяця.

Адреса Редакції й Адміністрації: **КОЛОМИЯ, вул. Міцкевіча 51.**

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторона 90 зл., половина 45 зл., 1/4 стор. 30 зл., 1/8 стор. 15 зл., 1/16 стор. 8 зл., 1/32 стор. 4 зл.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: За одно слово або його місце 10 сот.

ПОСТІЙНІ ОГОЛОШЕННЯ мають 20% знижки а оголошення для дяків-пренумераторів 50%.

ОГОЛОШЕННЯ принимаеться тільки за попереднім надісланнем належитости або принайменше зачету. Анонімних дописів не принамається.

Рукописів не звертається.

Передплата:

В КРАЮ:
Цілорічно . . . . 6·00 зл.
піврічно . . . . 3·00 „
чвертьрічно . . . . . . 1·50 „
За границею річно . . . 2 доляри або їх вартість в иншій валюті.

Чекове конто П. К. О. в Варшаві ч. 152.951 (аж до відкл. замкнено).

Ціна сего примірника **20 сот.**

Нагла відозва.

П. Т. Дяки-Пренумератори!

Наша Адміністрація є тепер в дуже скрутному фінансовому положенню, прямо в небезпеці, а се тому, що за часопис, який від довшого часу друкувала для Вас на кредит, мусить тепер конче платити й то ще з відсотками (процентами), а гроший нема, бо Ви, майже всі залягаете з передплатою та ще й по кілька кварталів. Ви прецінь не діти, Ви повинні знати, що друк чапопису коштує та що за него треба тут платити. Ми, як лише могли, так Вам до тепер улекшували. Ціле літо майже не згадували про передплату, бо знали, що коло Вас робота та брак гроша. Ми друкували тоді часопис на кредит, щоб лиш Вам його післати. Тепер відзиваємось до Вашої **чести й сумління: Вирівнайте зараз всі свої залеглости та відверніть від нашої Адміністрації небезпеку, яка тепер над нею зависла. Не примушуйте нас, передавати сеї справи на судову дорогу та наражувати Вас на непотрібні кошта!**

РЕДАКЦІЯ й АДМІНІСТР. „ГОЛОСУ ДЯКІВ“.

Ратуйте себе — поки час!

Наколи „Дяківські Відомости“ зачали цілою силою пари та грубими, неетичними, нетактовними й обидливими словами паралїжувати плянову працю „Голосу Дяків“ над поправою дяківської долі й то якраз в часі орґанізування **II. Дяківської Делеґації до Варшави,** наша редакція вважала за відповідне не реаґувати як слід на те все, бо виходила з заложення, що теперішний час для дяківської справи є так важний, що всяку полеміку треба відложити на пізнійше та що загал дяків вже добре зрозумів, що він під проводом „Голосу Дяків“ та його П. Т. Співробітників вийшов вже на правдивий і ясний шлях, який веде до бажаної мети, та що з сего шляху не дасть себе вже жадній силі на бездоріжжа звести.

„Дяківські Відомости“, щоб показати дякам, що то не лише „Голос Дяків“ безупинно працює для добра загальної дяківської справи, але що й они тут нібито щось роблять, постановили скликати Надзвичайний Збір Дяків і Орґаністів до Львова на день 29. жовтня 1926 р. й запросили на него навіть одного з наших українських послів, а саме: Вп. Сергія Хруцького.

Наша редакція, хотяй не дуже вірила в щирість „Дяк. Відомостий“, всеж таки до певної міри сим урадувалась, бо думала, що може вже тепер, коли в Варшаві рішаеться доля наших дяків, „Дяківські Відомости“ як аранжери сего Збору поведуть акцію так, як сего загальне добро дяків та теперішний час вимагають. В тій цїли наша редакція помістила також оголошення про сей Збір на сторінках „Голосу Дяків“.

На жаль на сему Зборі справу матеряльного забезпечення дяків, а з окрема справу вивінування їх ерекціон. землею попроваджено так, що замість вислати Делеґацію до Варшави, до тих чинників, котрі рішають тепер про дяківську долю, вислано її „аж“ до львівського воєводи, так неначеб львівське воєвідство могло рішати про долю дяків та ще й в цілій бувшій Галичині, де тепер знаходяться прецінь ще инші три воєвідства з власними округами, а саме: в Тернополі, Станиславові й Кракові.

Щоб така робота була бодай трохи доцільна, то треба було хиба вислати ще по одній делеґації до воєводів в Тернополі, Станиславові й Кракові, а не лише у Львові.

Наколи ми ще над сею справою застановимось близше, то рішучо мусимо прийти до переконання, що „Дяківські Відомости“ дальше хитро прямують до того, щоб дяків звести з правдивого шляху, знищити в них силу духа, охоту до економічно-соціяльної борби та надію на поправу своеї долі, бо коли дяки при помочи свойого **невалежного** орґану „Голосу Дяків“ добились нерешті аж до самого стола (Варшави), то „Дяківські Відомости“ хотять зачинати свою „працю“ над поправою долі дяків знова від порога й в сей спосіб знівечити те, що дяки до нині собі здобули. Якщо ми се все розберемо льоґічно, то мусимо прийти до висновку, що „Дяківські Відомомости“, йдучи дальше дотеперішним шляхом, слідуючу делеґацію в справі дяків вишлють вже напевно до староства, а останню хиба вже до війта і аж тоді принесуть дякам всі „благодати“.

Ввиду сего, що на останньому Зборі Дяків у Львові не зроблено в справі дяків того, що зробити було треба та що дана справа в Варшаві не чекає... — а надто, що акція „Дяк. Відом.“ в напрямі „поліпшення“ долі дяків вже скінчилась, наша редакція рішила конечно в найкоротшому часі вислати **II. Дяківську Делеґацію до Варшави** та в імени загального добра дяківської справи взиває **останній раз** всіх тих Впп. Дяків, які ще не зложили **по 2 золоті** на кошта подорожі сеї Делеґації, щоб **конче** зробили се **зараз, не зволікаючи ані одного дня, бо час наглить, справа дуже великої ваги й відповідальність велика.**

Тепер не сміє бути ані одного дяка, який не зложив би сих 2 зл. на Делеґацію, бо кождий дяк з окрема повинен **тепер і завсігди мати на думці, що він сам відповідає за всіх дяків та що без його датку Делеґація виїхати не вможе.** Завважується тут, що евентуальна решта з подорожі буде відповідно розділена між всіх інтересованих дяків та зарахована їм на передплату часопису або календаря.

Щоб не видавати непотрібно гроша на післанця, кождий дяк повинен, **зараз, сам, впрост** до нашої Редакції згадану квоту на кошта подорожі вислати.

Ми не сміємо йти в зад і не підемо навіть в найгіршому випадку. Ми маємо перед собою ще богато високих інстанцій, де маємо право домагатись наших прав і які нас напевно вислухають.

РЕДАКЦІЯ.

Спростуваннє.

Як останній реченець сплати довгів за часопис і шематизм є день 20. падолиста 1926, а не 20. грудня 1926 р., так як се в попередних числах „Голосу Дяків” в „Відозві” про вирівнаннє залеглостий через друкарську ошибку подано.

Після 20. падолиста 1926 р. всіх наших довжників передасться на судову дорогу.

Адміністрація.

За се число належиться **20 сотиків,** які треба нам разом з передплатою **негайно** вислати.

Адміністрація.

Видає Видавництво „ЗАПОРОЖЕЦЬ“ в Коломиї. З друкарні Ф. Долінського в Коломиї. За редакцію відповідає: ІВАН ВОЛОШИН.